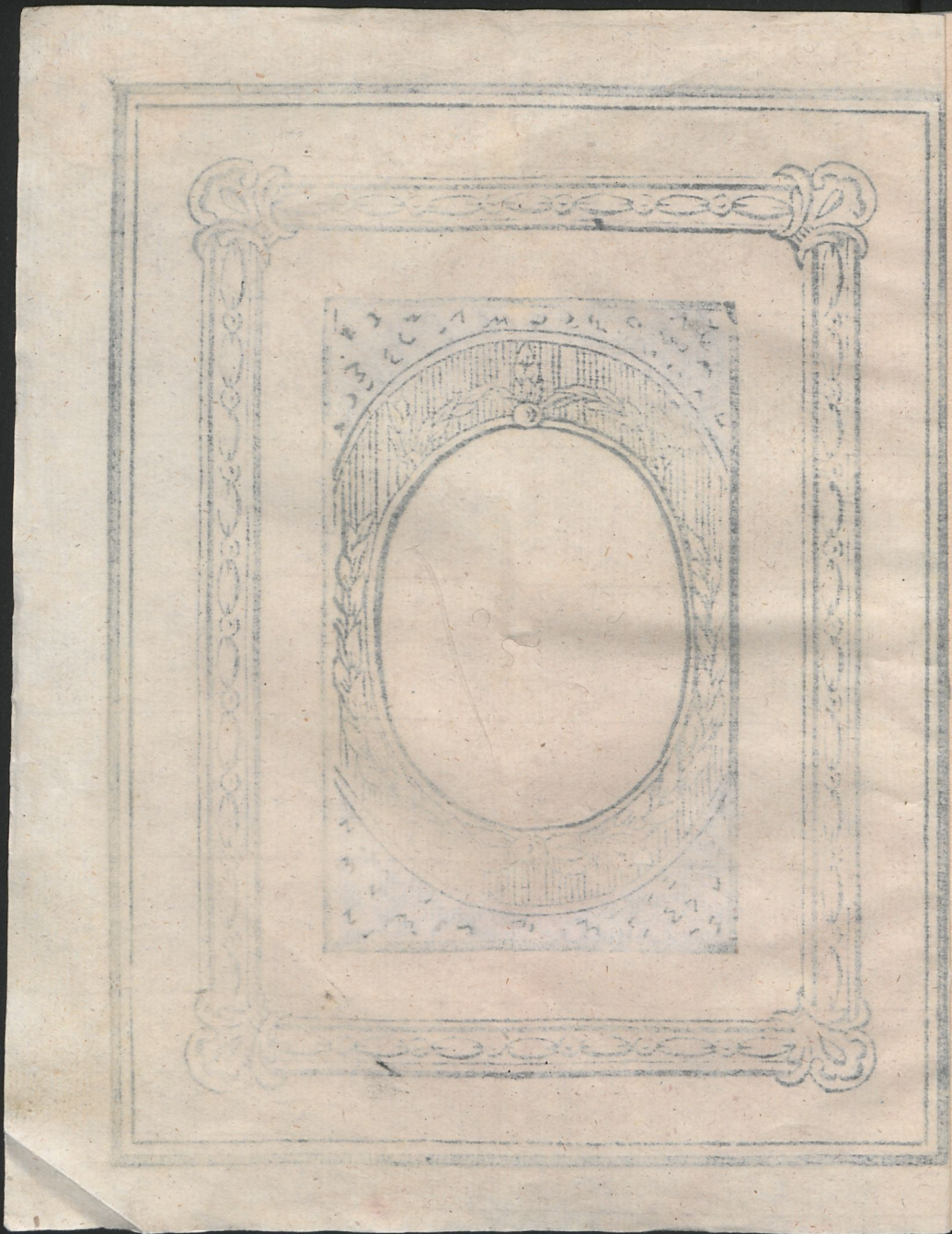

a. k. 378. II.

II n
599

ORDINIS PHILOS. IN ACAD. VITEBERGENSI
D E C A N V S
GODOFREDVS AVGVSTVS
M E E R H E I M

PHIL. ET LL. AA. MAG. ATQVE ORDINIS PHILO-
SOPHICI ASSESSOR ORDINAR.

H. T.

COMES PALATINVS CAESAREVS

SOLEMNIA

CONFERENDAE VTRIVSQUE LAVREAE

A. D. XVII. OCTOBR. MDCCCLXXVIII.

PHILOSOPHIAE ET ARTIS POETICAE
CANDIDATIS

INDICIT

PAVCA PRAEFATVS
DE MORIBVS ATILAE.

VITEBERGAE

EXCUDIT ADAMUS CHRISTIANUS CHARISIUS.

GRIN'S BRIDGE BY ACAD. VITREBENSIS

D. E. C. A. N. V. S.

GODOLLEBY'S AUGUSTUS

M. E. R. H. E. I. M.

THE ... OF THE ... OF THE ...

... OF THE ...

COMS. PALATINE ...

SOLE ...

CONFERRENT ...

... OF THE ...

PHILOSOPHIAE ...

CANDIDATUS

...

...

DE ...

...

...

...

§. I.

Saepe multumque a viris doctis cordatisque obseruatum est, simplicitati historicae vel ab inscitia, vel ab odio fauoreque scriptorum hinc inde labe non ferendas adpersas esse. Hinc factum est, vt magna atque excellentia ingenia, quibus fortuna idoneos scriptores inuidit, aut turpi obliuione premerentur, aut si nescio quid a seculi opinione alienum patrauerint, ex historicis maleuolos insectatores inuenirent. At quoties ex aduerso mercenaria laude decipimur, si mediocribus ingeniis contigit eos nancisci vitae alias ingloriae commentatores, quos vel aula felix enutriuit, vel paupertas adulandi magistra ad calamum adegit, vt facile crederes non ingenuam eos narrationem, sed orationem funebrem componere voluisse! Ex eiusmodi diuersis studiis nata est infelix illa scriptorum discordia, vt idem saepe homo ab hoc immodica laude extolleretur, quem alter abiectum infamemque appellat. Quamobrem, vt singularis cautio in omni historiarum genere adhibenda est, ne quid superstitiose dictum pro vero amplectamur, ita inprimis in historia eorum temporum summa castigatione opus est, quae praeter monumentorum inopiam nullum eximium scriptorem tulerunt. Memorabile

inprimis huius rei exemplum Attila, de quo cum lectitare-
mus nuper quaedam et mire discrepantia, et aperte falsa,
apud animum statuimus de ingenio, moribus, et rebus gestis
viri sui temporis summi nonnulla accuratius differere. Inuen-
ti sunt enim scriptores praesertim Hungarici, qui cum histo-
riam eius perscriberent, nullis praeconiis parserunt, eumque
nemini mortalium secundum fecere, inter hos THWROZIVS
OLAHVS aliique exornandi studio eo abrepti, vt manifesta pec-
cata historica haud euitarent ^{a)}. Alii conuiciis modum non po-
fuerunt bestiam, monstrum in pestem humani generis natum,
et quicquid bilis effudit, eum dictitantes. Duces iniqui hu-
ius iudicii JORNANDES, et Annalistae quidam veteres, quas
recentiorum turba magno secuta est impetu ^{b)}, quae omnia
quam non in Attilam conueniant, paucis clarum dabimus.
Modestissime autem de eo memoriae prodidit PRISCVS Rhe-
tor ^{c)}, cui ideo fides singularis habenda est, quod legati mu-
nere diu multumque in aula eius consuevit, et ex sequire
aetate JVVENCVS COELIVS CALANVS DALMATA ^{d)} quam-
uis

- ^{a)} Vitam Attilae multi concinnarunt praeter OLAHVM, CALLIMACHVS et
BONFINIVS. THWROTZIVS in Chronico Hungariae contendit, Attilam
post expeditionem Gallicam Pyrenaeos superasse, atque in Hispania
Maurorum Sultanum devicisse, cum tamen in confesso sit, tum temporis
Mauros neque in Hispania, neque Sultanum in orbe vniuerso fuisse.
- ^{b)} Mirati sumus inprimis non solum vulgus historicorum, sed etiam viros
alioquin altius sapientes in iis numerari, ita SIGONIVS de Regno Italiae
L. XIII. et BOSSVETVS Attilam teterrimum hominum appellant.
- ^{c)} Scripsit, summo candore Historiam Gothicam, cuius fragmenta in Ex-
cerptis Legationum inter Scrippta. Hist. Byzantinae T. I. p. 31. Ed. Par.
reperiuntur.
- ^{d)} Editus a MATTHIA BEL ac doctissimis annotationibus instructus in Ap-
paratu ad historiam Hungariae pag. 89.

uis incerti temporis scriptor, a veritate tamen non alienus, quibus adde DEGVIGNES^{e)} et MONTESQVIEV^{f)}

§. II.

Antea autem operae pretium videtur breuiter disquirere, qui factum sit, vt adeo diuersa sentirent scriptores. Paucis respondendum, primo scriptores Hungaricos serio sibi persuasisse, gentem suam ex reliquiis exercitus Hunnici, quae in Pannonia confederant, esse profectam, ideoque cum Attilae velut progenitoris sui facta canerent^{g)}, vanitati concessisse. Deinde, qui inclementius de Attila statuerunt, illud aut more Romanorum fecere, quibus omne nomen Hunnicum admodum inuisum fuit^{h)}, aut nimio Christianae religionis ardore incaluere, Attilamque gentium sacris addictum idcirco detestantur. Postremo JORNANDES acerrimus Attilae obrectator sublestae fidei non sine causa argui potest, quia de Hunnorum origine, eorumque rebus varia liquido falsa, ac putida criminaturⁱ⁾. Intercesserant enim Hunnis cum Gothis capi-

A 3

tales

e) Histoire des Huns, des Turcs, et des Tartares.

f) Consider: sur la grandeur et la Decadence des Romains.

g) Hunnos et Auares eiusdem populi diuersas stirpes fuisse apertum est, coalescentibus igitur amborum nominibus Hungarorum gentem ortam esse plerique opinantur.

h) Iam qui primus Romanorum Scriptor eorum mentionem facit AMMIANVS MARCELLINVS L. XXXI. c. 2. ait, eos omnem feritatis modum excedere. Pariter ZOSIMVS in Hist. Nova L. IV. c. XX. CLAVDIANVS in Ruffinum, et SIDONIVS in Panegyrico iudicant.

i) JORNANDES natione Geta impudentissime prodit, Hunnorum populum ex immundorum spirituum coitu cum foeminis Scythicis profectum esse. De Reb. Get. cap. XXIV. apud MYRATORIVM in Scriptt. Italiae Tom. I, pag. 203.

tales inimititiae, propterea quod hi ab illis olim sedibus suis pulsi, atque in feruitutem dati fuerant ⁴⁾.

§. III.

Iam succincte exponendum videtur quicquid de rebus ab Attila gestis ad notitiam nostram peruenit testimoniis idoneis probatum. Natus est ex stirpe Hunnorum occidentalium circiter sub auspiciis Seculi V. ¹⁾ Diffident de patre ejus Historici ^{m)} certum tamen, eum post fata patruī Rouae imperium in Hunnos suscepisse, atque cum fratre Bleda aliquamdiu indiduum tenuisse ⁿ⁾. Glorīae cupido ac ferox gentis ingenium statim eum ad bella compulit, quorum primum aduersus Scythas tanta felicitate gessit, ut, quae intra Tanain, atque Istrum incolere nationes, cunctas debellaret ^{o)}. Tantis viribus fretus non desperauit vtrumque imperium Romanum sibi subicere ^{p)}. Regebant tum Orientem Theodosius II. Occidentem Valentinianus III. neuter Attilae par. Initio Orientem adortus est, quamuis a Theodosio Ducis dignitate ornatus esset ^{q)},

qua

k) JORNANDES I. C.

l) DEGVIGNES Tom. I. p. 418.

m) CALANVS Madluchum, PRISCVS Mundiuchum, THEOPHANES in Chronographia Omnudium vocat. Nomen ATTILAE ipsum nobilem significare videtur, quia THWROTZIVS prodit, eum a suis Ethele vocatum esse, quare etiam a Prisco non Αττιλα, sed, Αττιλαε scribitur.

n) PRISCVS I. C. JORNANDES I. C. PROSPER AVTANICVS in Chronico. ap. CANISIYM Lectt. Antt. Tom. I. p. 168.

o) CHRONICON ALEXANDR. ad a. 435. Scriptt. Byz. T. V. et MARCELINVS COMES in Bibliotheca Patrum Tom. VI. p. 362. et JORNANDES I. C.

p) Idem I. C. ex PRISCO constat, eum etiam bellum in Persas meditatum esse.

q) PRISCVS I. C. ait, Attilam legislati respondisse, breui se effecturum, vt se

qua ratione tum Romani barbarorum Reges placabant, et stipendia annua DCC. pondo auri acciperet. Vix bello denunciato Illyricum inuasit, atque intra breue tempus vltra septuaginta vrbes expugnauit. Pacem deinde petenti Theodosio his legibus dedit, vt Romani omnes transfugas dederent, ac VI. millia pondo auri numerarent *). Tum Priscus in legatorum comitatu ad Attilam missus est, cui documentum vnicae fidei debemus. Breni post bellum in Occidentem vertit cum Honoriae Valentiniani sororis †), tum Genserici Vandalorum Regis precibus sollicitatus. In hanc expeditionem fere vniuersum septentrionem eduxerat, atque exercitum septingentorum millium sub signis habuisse dicitur. ‡) Gothi ac Romani sibi pariter timebant, ambos tamen fortasse circumuenisset Attila alia omnia erga alterutros causatus §) nisi Aetius Patricius antea aliquandiu apud Attilam delitescens ¶), eiusque consiliorum particeps vtriusque populi vires prudentia sua coniunxisset. Nihilo tamen secius Attila per Germaniam Rheno nauibus infinitis strato in Galliam perrexerat, atque vrbibus munitissimis captis omnia ferro atque incendio vastabat

se *ἀντι στρατηγου βασιλεα* vocarent, quod mihi non, vt VALESIVS vertit, Regem, sed ipsam Augustalem dignitatem innuere videtur, quia a Byzantinis vocabulum Rex alias pierumque per *Ρηξ* redditur.

- *) PRISCVS, MARCELLINVS, et CHRON. Alex. l. c.
- †) Honoria fratri infesta misso annulo Attilam ad nuptias, et consortium imperii inuitauerat. JORNANDES de successione Regnorum. p. 239. et Priscus p. 39.
- ‡) JORNANDES l. c. et Historia Miscella apud MVRATORIUM T.I. p. 97.
- §) Hist. Miscell. l. c.
- ¶) Aetius ob infidias Bonifacio Comiti structas ad Hunnos exul profugerat. Hist. Misc. l. c.

bat ^{z)}), donec tandem ad pugnam post hominum memoriam atrocissimam in agro Catalaunico ventum est, qua incerto euentu finita Attila suos haud grauatim in Pannoniam reduxit ³⁾), proximo anno cum reparatis copiis reuerfusus. Tum nec opinantibus omnibus Italiam intrauit, et Aquileia post diurnam obsidionem expugnata ^{a)}) Romam vsque progressus est, ibique Leonis M. Pontificis Romani precibus commotus dicitur ^{b)}), vt pace facta stipendiisque pactis in Pannoniam rediret. Non ita multo post vitam effluuio sanguinis amisit, cum in nuptiis recens celebratis plus solito vini bibisset ^{c)}). Annos vixit LVI.

§. IV.

Ex his igitur, quae de eius vita perstrinximus, iam satis apparet eum virum magni animi, ac Principem potentissimum fuisse ^{d)}), quippe qui Hunnorum gentem antea vix in Scythiae paludibus notam ad eam claritatem perduxit, vt fere orbis vniuer-

y) GREGORIVS TVRONENSIS L. II. c. 7.

z) Insimulatur Aetius, ac si Attilam opprimere nolisset. Thorismundum certe Visigothorum Regem sub specie paterni funeris procurandi ab exercitu dimisit, JORNANDES l. c. et CALANVS cap. X.

a) Memorabilem hanc Aquilejae obsidionem, Attilaeque in ea constantiam et sagacitatem narrant prolixè JORNANDES, et *Hist. Miscella*.

b) Nugantur, qui Attilam reuerentia Leonis Papae attonitum fuisse scribunt, longe sanius *Hist. Miscella*, Leonem a Valentiniano legatum misium refert, quod etiam *Prosper* confirmat.

c) MARCELLINVS et pauci eum a sponfa necatum tradunt, reclamantibus plurimis.

d) a THEOPHANE appellatur *ἀνδρείος καὶ υπερβάνης*, quod Auctor *Hist. Miscellae* vertit, vir fortis et superbus, mallem maguanimus.

vniversus leges ab ea reciperet ^e). Quicquid populorum a Palude Maeotide ad Rhenum fluuium interiacebat, ditioni eius suberat ^f). Militabant in castris eius Reguli ac Duces multarum gentium, eique tanquam mancipia parebant ^g). Ipse inter duo Romanorum imperia communis terror confedit. Aderant in aula eius legati Caesarum supplicibus similes, quibus leges scribebat, ac tributa imperabat. Mirum est, quam indigna a Romanis postulabat, et quam alacriter hi iussa eius exequiebantur. Bella innumera gessit magna felicitate vsus si proelium Catalaunicum ^h) excipias, quo tamen adeo vires eius non fractae sunt, vt paulo post Romanis longe grauior fuerit. Ipse bellator acer, ac strenuus, miraeque fortitudinis exemplum in eodem proelio edidit. Cum enim proxima nocte exercitum intra munimenta contineret, ingentem pyram struxit se ipse cum apparatu omni regio perditurus, si a Romanis expugnaretur ⁱ). Nemo in bellis suscipiendis prudentia

e) ZOSIMVS Hunnos imbellem gentem adhuc nominat.

f) PRISCVS de eo: Nemo vnquam eorum qui in Scythia, aut alibi regnarunt tantas res tam breui tempore gessit Totius Scythiae dominatum sibi comparauit et imperium vsque ad Oceanum et insulas protulit.

g) PRISCVS: *Οι αὐτῶν θεράποντες στρατηγοὶ εἶσι.*

h) Non possum non eos erroris arguere qui victoriam Romanorum in hoc proelio nimium extollunt. Plerique enim historici testantur aequa clade discessum esse, ac tum demum Romani se vicisse crediderunt, cum Attila se impedimentis circumvallaret. JORNANDES refert eum velut Leonem venabulis pressum intra plaustra armis strepitasse, ac tubarum cantu victores suos turbasse.

i) JORNANDES, et *Hist. Misc.* l. c.

dentior, nemo in gerendis audacior ^{k)}. Prius in Romanos non mouit, quam omnes eos populos pacasset, quas suspectos habebat, moxque eos aduersus nouos hostes tanquam armatos obfides duxit ^{l)}. Maluit Romanis regnantibus imperare, quam eos in prouinciae formulam redigere. Reddidit igitur haud aegre quicquid terrae occupauerat, quia nouerat, se ob ingenium gentis suae terribiliorem incursionibus fore, quam si natio aspera clementia soli emolliretur. Quanta uero sollertia ducis officio functus sit, indicium esse potest, quod tot, tamque diuersas gentes barbaras summa concordia in exercitu continuit ^{m)}, in hoc genere Annibali aequiparandus, de quo idem ut praecipua imperatoris uirtus laudatur.

§. V.

At hoc iuste in eo reprehendi posse uidetur, quod bellorum auidus humano generi otium abstulerit. Quod tamen quo pacto in summis uiris lateque uictoribus excusari potest? Certe constat eum arma prius non sumfisse, quam reiectis

k) JORNANDES eum in instruenda acie ante proelium Catalaunicum Regem supra omnes reges appellat.

l) Erant in castris eius Rex Ostrogothorum Walamir, Rex Gepidarum Ardaricus, Rex Alanorum Sangibanus alique complures.

m) Indicem barbarorum quos in exercitu habuit contexuit Hist. Misc. nimirum Rugios, Gelonos, Squires, Burgundiones, Francos, Neuros. Bastarnas, Turcilingos, Quados, Herulos, Sueuos, et Marcomannos. At quanta disciplina tum opus fuit!

reiectis, quas postulauerat conditionibus, quod diserte testantur omnes historici ⁿ⁾). Praeterea difficile erat gentem bellis ac latrocinii aduetam in pace compefcere. At inquis, bella iusto acerbius gessit, vt nulla crudelitatis species in iis abesse, desolatae Galliae, vastata Italia, direptae vrbes, expilata templa, caesi imbuberes, vitatae virgines. Quae quidem omnia recentiores pleno ore vociferantur, sed non suffragantibus Scriptoribus priscais, qui eiusmodi furoris exempla non nisi post Aquilejam et quasdam vrbes vi expugnatas ab impotenti militis admissa commemorant. Plurima enim talia eius generis sunt, vt ab iniuria bella communi aegre separari possint. Quod si enim de victis tam dire vbique consulisset Attila, qui factum esset, vt tot vrbes munitae in Gallia, Italia atque Illyrico ipsum vltro reciperent ^{o)}?

§. VI.

Certe, qui Attilam sanguinis insatiabilem, nimiaeque feritatis accusant inde haud aegre refelluntur quod Scriptores grauissimi eum vehementem quidem, iracundumque, exorabilem tamen, et ad ignoscendum proclirem vocant. ^{p)}

B 2

ius

- ⁿ⁾ Nunquam stipendiis numeratis, aut rebus, quas repetiit, redditis bellum vltro continuauit. Inprimis autem memorabile patientiae exemplum tum edidit, cum Theodosius per Bigilam, atque Edeconem capiti eius insidias fecisset.
- ^{o)} Deditioem fecerant Verona, Mantua, Moguntia, Metae, aliaeque, omnes clementiam eius expertae. *Gregorius Turon: l. c. et Calanus Cap. XVI.*
- ^{p)} *Iornand. et Hist. Misc.* ita de eo sentiunt: Supplicantibus exorabilem. propitium in fidem semel receptis fuisse.

ius rei luculentum Testimonium a PRISCO refertur. ^{q)} Cum enim Bigilas Graecorum legatus in vitam eius cum Edecone ministro regio coniurasset, delata ab hoc proditione, nihil grauius in Bigilam decreuit, quam vt cum verbis austere correptum multaue indicta dimitteret incolumem. Inprimis autem ipsi Bledae fratris caedes exprobat. Qua de re quamuis consentiant scriptores plurimi, de causis tamen necis eius discrepant. Referunt enim alii eum proditionis compertae reum interiisse, ^{r)} alii de violenta morte prorsus tacent. ^{s)} Vtunque se res habeat, saltem in hac causa Attila non Romulo peior, quem tamen fratricidam fere omnis excusare studet antiquitas. Fuerunt denique homines superstitiosi, qui vel inde criminationem arcesserent, quod Attila sanguinolentissimus tyrannus suo cruore volutatus animam posuerit. ^{t)} Quod quidem ne indignationem quidem mereri videtur. Quid enim facilius, quam tale mortis genus in homine calentis spiritus, qui praeter morem, vt confestim docebimus, pridie inter epulas vino laetius indulserat.

§. VII.

Aequae fere se habent, quae vulgo de intolerando, atque execrabili eius fastu proferuntur. Huc recensent arrogantissimi.

^{q)} pag. 54.

^{r)} Inter hos Anton. Bonfinius Decad. I. libr. III.

^{s)} Huc Theophrastus locus valet plane scribentis, Attilam fratre Bleda amisso imperium solum obtinuisse. Praeterea in historia Prisci vna ex vxoribus Bledae memoratur, quae regio cultu adhuc vinebat, et vici cuiusdam domina erat, quamquam tum Bleda iam dudum viuus excesserat.

^{t)} Pudendum eius exitum vocat Iornandes. Quanto rectius Calanus:
„ Non

gantissimum, quo se ipse ornauerit, titulum, Terrorem mundi, Deique flagellum se dictitans. *) Quibus bisariam potest reponi, primo silentium scriptorum veterum de ambitiosis hisce nominibus, rem enim commemorat THWROZIVS non priscae fidei homo. Deinde fortassis indoli gentis ex Oriente profectae conueniebat. Asiaticis enim ingeniis placere sonantia illa nomina quis nescit? Caeterum inficiari nolumus responsa admodum superba eum dedisse Theodosio, quae PRISCVS consignauit, **) at haec sunt ea quae victis victores dare consueuerunt. Quae vero de incessu, vultuque eius graui elatoque referuntur, nescio quomodo in rege possint reprehendi.

§. VIII.

Iustitiae amator fuit, suisque ius pro tribunali quotidie dixit, y) Erga ciues et milites comis et affabilis, erga amicos munificus atque indulgentissimus, ita Onesegium interioris admissionis hominem ad dignitatem fere regalem produxit. **) Solebat, quos suorum locupletare volebat, legatos Romam, aut Constantinopolin mittere, vbi lautis mune-

B 3

ribus

„Non vulnere hostium, non fraude suorum, sed gente incolumi, inter
„gaudia laetus, sine sensu doloris occubuit.

- *) Terrorem gentium quidem veteres nonnulli eum appellant, sed non referunt se ipsum ita vocari voluisse.
- **) *Chronicon* quidem *Alex.* narrat in hoc genere fabulosum, misisse eum legatum ad Imp. his verbis: Meus Dominus ac tuus Dominus Attila iubet vt Palatium sibi exstruas. Aliter rem *Priscus* docet, Attilam nimirum legato praecipisse, Theodosium claris quidem parentibus natum, sed hac nobilitate excidisse, quod tributum sibi pependerit.
- y) PRISCVS l. c. z) Idem.

ribus augerentur. ^{a)} Nemini barbarorum melius a suis obtemperatum est, quam Attilae, ^{b)} nemo carior iis, aut desiderabilior, quod ex luctu, et complorationibus post obitum eius ortis liquido constat ^{c)} Nihil eo frugalius, nihil temperantius. Iuvat ad confirmandum hoc nonnulla ex PRISCO excerpere, quae ille de conuiuio apud Attilam celebrato, narrat. Ipse in mediis castris in domo lignea habitabat affabre politeque facta, sed sine vlllo splendore ^{d)}. Dum conuiuus reliquis fercula, atque edulia omnis generis opipare instructa apponebantur, ipse nihil sumsit praeter carnes simplices in quadra lignea, cum aliis lances argenteae praebentur. Poculum ei ligneum, reliquis aurea. Nihil eius vestem ab habitu aliorum distinxit, praeterquam quod pura, ac nitida erat. Non ensis eius gemmis instructus, non pretiosa ei calceorum ligamina, vti reliquis barbaris, non frena et phaleras exquisitiores pro more Scytharum habuit. Scurra superueniente omnes in risum soluti, solus Attila constantissimi vultus mansit. Neque hilarior visus est, cum duo vates Scythici facta eius carminibus recitarent. Semel subrisit, cum filium natu minorem intrantem oscularetur, quem ideo diligebat, quod praedictum ei erat, hunc puerum nomine Irnach olim gloriam Hunnorum reparaturum esse.

Ita

a) Idem

b) Apud eundem PRISCUM ita Onesegius Maximino respondet, se potiorum ducere apud Attilam seruitutem, quam apud Romanos ingentes opes.

c) *Iornandes* refert, Procures Hunnorum se morte eius comperta vulneribus profcidiisse ne proelior eximius lamentis foemineis lugeretur.

d) Idem *Iornandes* vidisse se adhuc testatur.

Ita Attila tantus Rex masculae simplicitatis vir, omnem pompam, atque instrumentum regum vxoribus reliquit *).

§. IX.

Postremo quia satis de ingenio eius disputauimus, reliquum esse videtur, vt de habitu corporis pauca subiiciamus. Describitur a plerisque quod fuerit corpore breuis, statura tamen non multo infra iustam, lato pectore, capite grandiori minutis oculis, rarus barba, canis ad sersus, fimo naso, atque vti JORNANDES ^{f)} addit teter colore, atque originis suae signa referens. Nolle vero ego ista in calumniam eius vertere, quae vniuersis fere Maeotidos accolis hodiernum communia sunt. Quantum enim ex concordia hac scriptorum delineatione intelligitur, ingenuam Cosaci faciem praese tulisse videtur.

§. X.

Tantum est, quod ex inculpatis veterum monumentis de Attila eiusque moribus a nobis erui potuit. Non quidem ii sumus, qui hoc consilio scriberemus, vt Attila maior omnibus appareret, atque a vitiis prorsus liber, puduit tamen cum turba errare, virumque sane admiratione dignum in tanta historiae luce extra humanitatem proiicere. Si dixeris feritatem, asperitatemque in eo prorsus abstergi non posse, nulli repugnabimus. Inoleuerunt enim in homine in barbarico nato
multa,

e) PRISCVS a pag. 66. sqq.

f) *Hist. Miscella* sic eum describit: „Superbus incessu, huc se, atque illum „circumferens, vt elati potentia ipso motu corporis appareret“ et PRISCVS βαδίζων σιβαρώς, τῆδε κκεκε περιθλετομενος.

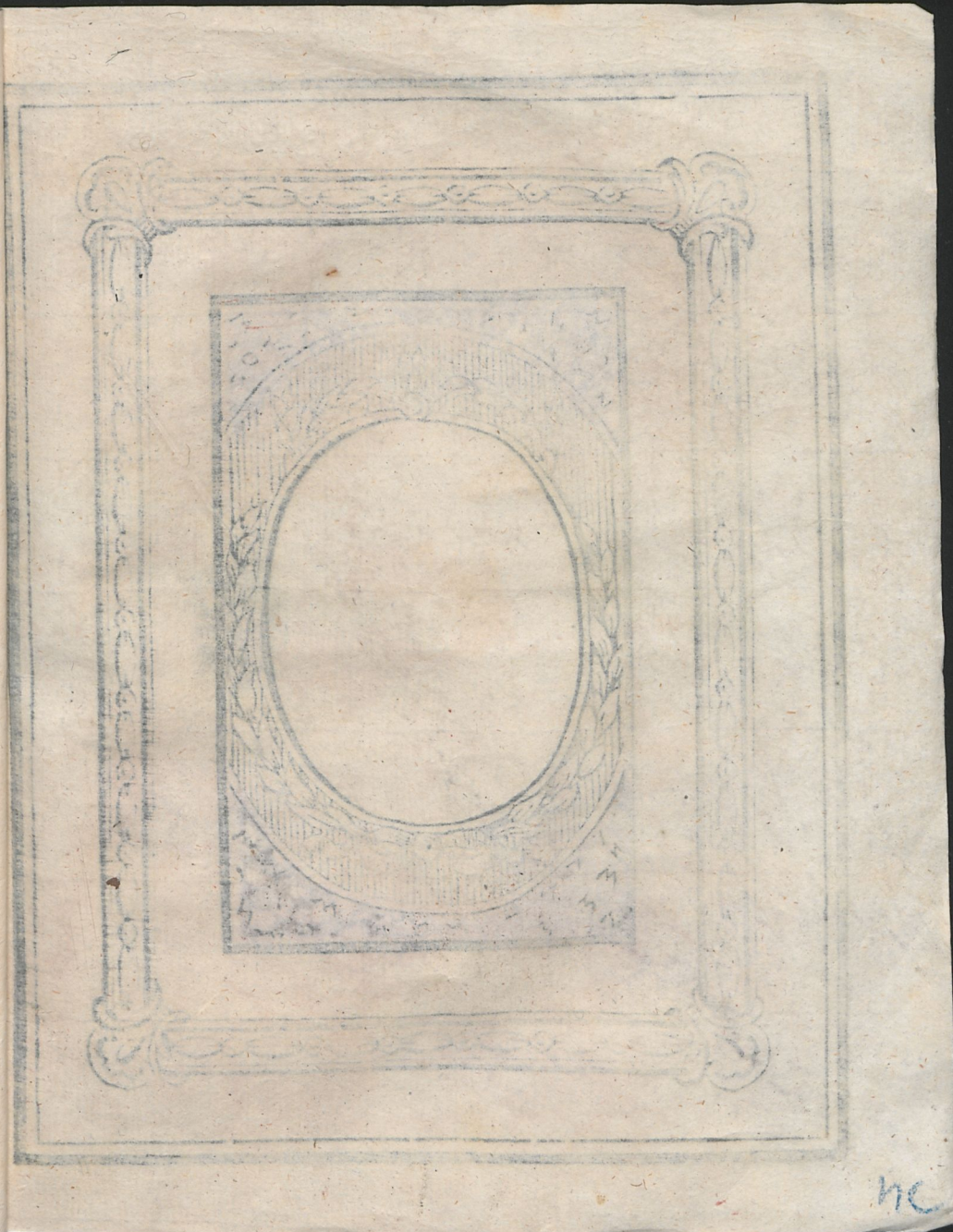

multa, et conspicua educationis, consuetudinisque Hunnicæ femina, quorum tamen maiorem partem singulari diligentia correxisse videtur. Fortassis etiam gloriæ pruritus ad plura bella eum stimulavit, quam quibus opus esset, verum hoc commune animi humani vitium ipsi vnice imputari nequit. Plura etiam animaduertimus ipsi iure in eo notanda, v. c. superstitionis vim, cuius vestigia quaedam apud PRISCVM deprehenduntur, multiplicata connubia, et incestas cum filia nuptias. Verum hæc quoque testantibus historicis ex institutis gentis Hunnicæ possunt aliquantum purgari. Vt breuius præcidam, Attila etsi non vtilis humano generi, illustris tamen magis, quam abominandus dicendus est. Eueniet fortassis huic aliquando, quod Ioanni Basilidi, Christierno, aliisque, vt obliterato subinde tyranni nomine posteritatis gratiam inueniat.

Veniamus demum ad id, quocirca hæc exarauimus, vt scilicet pro munere, quo SERENISSIMI PRINCIPIS, atque AMPLISSIMI ORDINIS PHILOSOPHICI beneficio per semestrem hoc ornati sumus, Viros ex omni litterarum genere, eruditione, moribusque conspicuos, quorum interest splendorem Academiae, Ordinisque nostri augeri, officiose humaniterque ad præmia diligentiae suae recipienda, et dignitates in hoc Ordine summas, quae proxime a. d. XVII. Octobr. distribuentur, rite capessendas hortemur, atque inuitemus.

P. P. Festo Visitat. Mariae A. P. C. N.
M DCC LXXVIII.

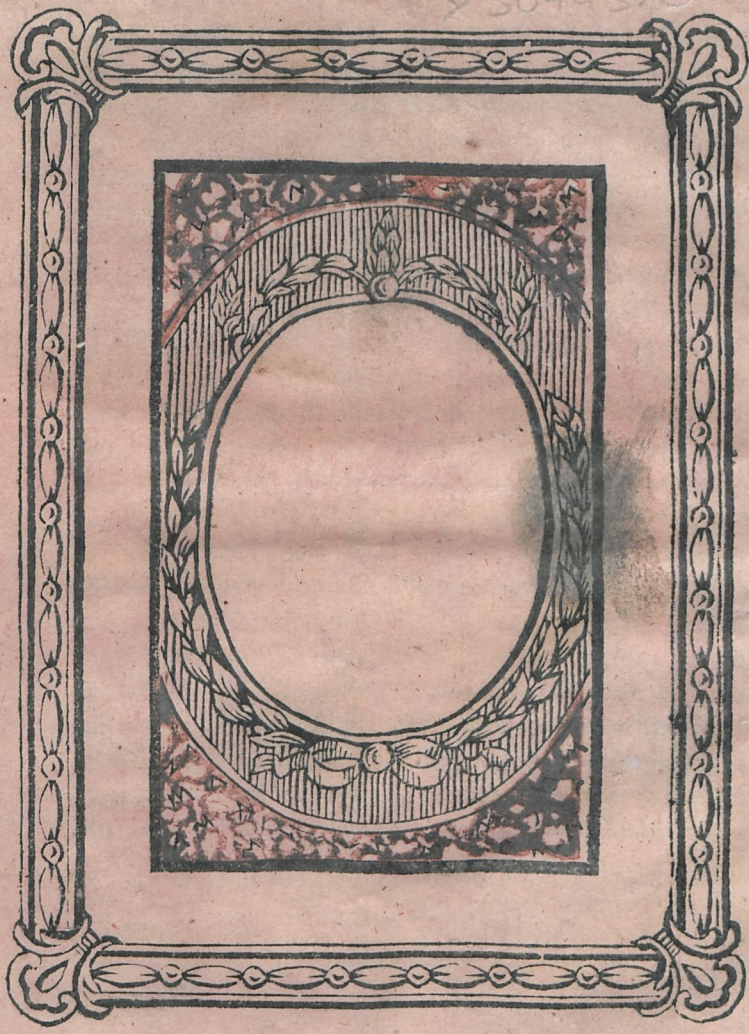

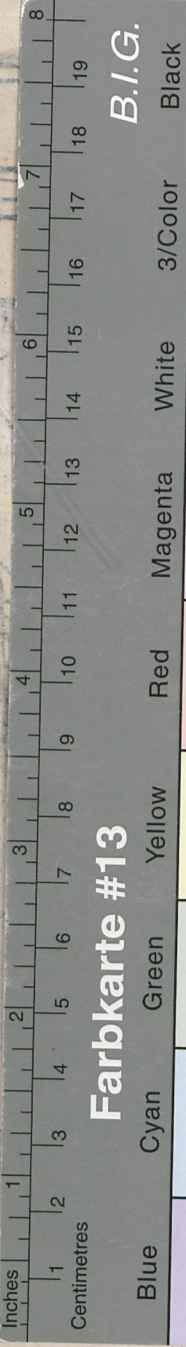
HC

Q 8 775 599

y3074370

B.I.G.

Farbkarte #13

ORDINIS PHILOS. IN ACAD. VITEBERGENSI
DECANVS
GODOFREDVS AVGVSTVS
MEERHEIM

PHIL. ET LL. AA. MAG. ATQVE ORDINIS PHILO-
SOPHICI ASSESSOR ORDINAR.

H. T.

COMES PALATINVS CAESAREVS

SOLEMNIA

CONFERENDAE VTRIVSQVE LAVREAE

A. D. XVII. OCTOBR. MDCCCLXXVIII.

HILOSOPHIAE ET ARTIS POETICAE
CANDIDATIS

INDICIT

PAVCA PRAEFATVS

DE MORIBVS ATILAE.

VITEBERGAE

EXCUDIT ADAMVS CHRISTIANVS CHARISIUS.

